

JOHN
SANDFORD

UKRADENÁ
OBĚŤ
2

UKRADENÁ
OBĚŤ
z

JOHN SANDFORD

UKRADENÁ OBĚŤ

Přeložila Irena Palová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by John Sandford

All rights reserved.

Z anglického originálu *Stolen Prey*

(Published by the Penguin Group)

přeložila © 2013 Irena Palová

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074616044

Pro Gabrielu

1

BYLO TO LÉTO ve znamení sádry a mobilních telefonů. Mobily ovládly všechny. Někdy se cítil jako moucha chycená do elektronické pavučiny, protože komukoli, kdo měl chuť připravit ho o trochu času, stačilo jen sáhnout po telefonu a chytil ho kdykoli a kdekoli.

Ale když k tomu došlo, mobil u sebe neměl...

LUCAS DAVENPORT se rozhodl zakončit den kondičním během. Na tváři cítil jemný chlad padající mlhy, tenisky Nike se odrážely od hladkého a spolehlivého asfaltového povrchu. Letošní zima byla mrazivá. Jiné roky zmizely poslední hromady sněhu z boků parkovišť už začátkem dubna. Teď duben končil, teploty se občas vyhouply až na dvacet stupňů, ale velká parkoviště dosud lemovaly hromady ledu. Určitě tam budou ještě na prvního máje.

V ulicích však zbytky sněhu nezůstaly – ulice už byly konečně volné.

Jak Lucas běžel, přemýšlel o všem možném – o životě, jaký vedl, o dětech, o práci. V mysli mu vyskakovaly zmrzlé útržky času: okamžik, kdy ho postřelili v uličce, tvář muže, který na něj vystřelil; první pohled na narozenou dceru; matku, rozmrzelou za časného rána, s toastem v ruce. Její podoba byla v jeho mysli tak jasná jako před pětadvaceti lety, kdy zemřela.

Všechny tyto útržky visely jako portréty a krajinky na stěnách jeho paměti, představovaly záblesky barev v černobílé noci. I se vším tím trápením, rvaním a krutostmi, jež zažil, včetně smrti rodičů a přátel... je život docela dobrý, říkal si. Nemá čeho litovat. Zatím ne.

Stárnul, na spáncích už měl stejné množství šedivých vlasů jako černých, vrásky kolem úst se mu zvyrazňovaly. Jednoho dne budou hluboké

a jakoby vyřezané, ale právě teď, v tomto jarním dni, uběhl sedm a půl kilometru za necelých třicet minut – dokonce po mokrých ulicích; a doma na něho čekají čtyři lidé, kteří ho milují.

Má všechno, co si muž může přát.

V TRIKU S USTRŽIŽENÝMI RUKÁVY a v šedých šortkách proběhl kolem zamlžených výkladů obchodu Bass Pro Shops a pustil se ulicí vedoucí na kopec Mount Curve. Po chvíli zpomalil a podíval se přes skleněnou výplň budky bankomatu na rohu Ford Parkway a Wals Fargo. Budka byla prázdná, což bylo dobře. Lucas po sedmikilometrovém běhu funěl a páchl potem, na což není v tak stísněném prostoru nikdo zvědavý.

Vešel dovnitř. Měl u sebe jen kartu, řidičák a patnáct dolarů – všechno v útlé dolarovce s klipem značky Dunhill. Telefon nechal doma: na tuhle vzácnou půlhodinu žádný mobil. Vsunul kartu do otvoru bankomatu, vytukal čtyřmístný kód, na obrazovce zvolil možnost výběru pěti set dolarů a za několik sekund dostal zpět kartu, z přihrádky vytáhl pět set dolarů ve dvacetidolarových bankovkách a doklad o provedení výběru. Vložil kartu do peněženky, tu zasunul do kapsy a podíval se na doklad s informací, že na účtu je zůstatek devatenáct tisíc dvě stě padesát dolarů, a zatlačil na skleněné dveře.

FEŤÁK STÁL PŘÍMO před ním, zastaralý chromovaný revolver se mu třásl v ruce jako list asi metr od Lucasových očí. Otvor hlavně připadal Lucasovi velký jako měsíc. Muž zaskřehotal: „Naval prachy, naval prachy, naval prachy...“

Jeho oči střelce byly světle modré, jakoby vybledlé. Ředkvičkově rudé vlasy spleené do špiček se mu nepořádně ježily kolem uší, jako by mu je někdo ledabyly ostříhal tupými nůžkami. Chlapovi chybělo několik zubů, tváře měl poseté celými ostrůvky vyrážek a zbytky svalů na předloktích tenkých jako pastelky sebou pod kůží nervózně cukaly.

Mohu zemřít, pomyslel si Lucas. To by byla ironie, kdyby byl zabit při

pouliční loupeži tímhle klaunem, on, který celý život pronásledoval tvrdé zabijáky, sériové vrahy a jiné zločince s dobře fungujícími mozky.

Najednou si Lucas uvědomil přítomnost ženy. Tyčila se asi metr a půl za ním. Vrhla na ni rychlý pohled. Byla velká, kostnatá a neozbrojená. Měla stejný vygumovaný pohled feťacky jako její druh. Po protějším chodníku kráčela kolem knihkupectví žena s roztaženým černým deštníkem. Za sebou na vodítku táhla jezevčíka, jehož nožky kmitaly tak rychle, že Lucasovi připomněly spěchající housenku. Pes se ze všech sil snažil stačit tempu své paní. Kolem projížděla auta; jejich pneumatiky na mokřích ulicích sykaly a Lucas cítil pach žízála. Feťák skoro křičel a plival si na bradu: „Naval, naval, naval...“ Lucas mu podal pět set dolarů.

Jak se soustředil na ústí zbraně a na mužovy prsty na spoušti, ztratil ze zřetele ženu. Pokud chlápkovy prsty zbělají, znamená to, že Lucas zemře.

Jakmile muž chňapl po penězích, uhodila žena Lucase spletenýma rukama mezi lopatky a současně mu podrazila nohy. Protože byl Lucas pevně zapřený, dopadl jak dlouhý, tak široký tvrdě na zem. Stihl sice pád ztlumit rukama, ale přesto dopadl kolenem a bradou na betonový chodník. Pootočil se a viděl, jak oba lupiči běží podél bloku z kopce dolů. Žena byla obrovská, měla široká ramena i boky, ale byla kostnatá; hubený mužík oproti ní vypadal roztrášeně.

Lucas vstal a první, co ho napadlo, bylo, že se pustí za nimi. Muž se však v běhu otočil a namířil na něho. Lucas neměl nic – jen peněženku se dvěma kartami a patnácti dolary. Žádnou zbraň, žádný mobil.

A všechno ho bolelo. Záda měl po úderu jako rozlámaná, ruce a kolena odřené a navíc pohmožděné zápěstí. Přešel si ukazováčkem spodní ret a podíval se na něj – byl od krve. Uvědomil si, že se kousl horními zuby. Zuby měl v pořádku, neviklal se žádný.

Popoběhl pár metrů za lupiči, ale když zahrnuli za rok, zastavil se. O několik sekund později zaslechl, jak se za rohem rozjelo auto. Rozhlédl se. V sobotním večeru tu bylo jako vymeteno, kromě ženy se psem, která rychle šlapala do kopce, aniž tušila, co se právě stalo, neviděl vůbec nikoho.

„Sakra,“ zaklel a kulhavě se vydal k domovu. V hlavě si přehrával, jak se celá věc udála. Věděl, že se zachoval správně. Kompaktní revolver byla asi osmatřicítka. Není to nijak mocná zbraň, ale stačila by na to, aby se

jeho mozek rozstříkl po celé ulici. *Toble už někdy udělali*, pomyslel si. Žena ho sejmula jako profík, hladce, efektivně, zkušeně.

Ret bolel. Kolena bolela. Ruce bolely. Přišel o pět set dolarů.

Ale ti dva se dopustili velké chyby.

Dřív nebo později se s ním setkají znovu.

JEHO ŽENA WEATHER, chirurgyně, která strávila část svého profesního života na pohotovosti, se přinutila ke klidu. Vyšetřovala ho a hovořila o zraněních. Se rtem nemá nic vážného, jen musí vydržet bolest jako chlap a nefňukat. Zranění kolena vyžaduje vyčištění antiseptickým prostředkem a obvaz. Možná má natažené dva zádové svaly, ale svoji funkci neztratily a páteř je v pořádku.

„Máš svalnatý krk, což je dobré. Nedošlo k hyperflexi,“ pokračovala Weather. Lucas seděl na židli v kuchyni a zatímco cumlal sušenku Oreo a do krémové náplně se mu mísila chuť krve, Weather mu prohmatávala rameno.

Levé zápěstí jí dělalo největší starosti.

Jejích dospívající adoptivní dcera Letty se zeptala: „Co s tím budeš dělat?“

„Dostanu je do lochu,“ odpověděl Lucas. „I kdyby to mělo být to poslední, co dokážu.“

Letty s rukama založenýma na hrudi zamumlala: „Aspoň že tak.“

ZAVOLAL POLICISTŮM ze St. Paulu. Přijeli dva, převzali zprávu a navrhli mu, aby přišel na stanici a podíval se na spisy feťáků. Když odjeli, odvezla Weather Lucase do Hennepinské nemocnice a požádala lékaře, který je přijal, aby nechal Lucasovi zrentgenovat zápěstí. Díky jejímu postavení v nemocnici se Lucasovi dostalo okamžité péče.

Doktor se vrátil za pět minut a odvedl je na rentgenové pracoviště. Zaťukal na pár kláves a snímek se okamžitě objevil na monitoru s vysokým rozlišením. „Zlomil jste si levou člunkovou kost,“ řekl.

„Ach bože,“ zašeptala Weather. Dívala se na digitální snímek. „Ano, je to jasné,“ ukázala na linku táhnoucí se po zápěstní kosti.

Vypadalo to, jako by někdo položil na obrazovku bílý vlas.

„To nemůže být tak zlé,“ zabrumlal Lucas. „Ta kůstka je velikosti...“

„Nezáleží na tom, jak je veliká,“ přerušila ho Weather. Lucas měl vždycky tendenci srovnávat velikost čehokoli, ať to bylo velké či malé, s rozměry svého penisu. „Potřebuješ sádro.“

„Sádro?“ Zahýbal zápěstím. Bolelo to, ale nebylo to tak zlé. Podíval se na lékaře, který přikývl, a pak na Weather. „Vy žertujete.“

„Budete-li mít štěstí, za tři měsíce vám ji odstraníme,“ chlácholil ho doktor. „Hodně lidí ji nosí půl roku.“

„Cože? Proč?“ Lucas nevěřil svým uším. Malá prasklinka, na rentgenovém snímku sotva viditelná.

Weather mu záležitost vysvětlila v lékařských termínech. Neznal je všechny, ale chápal, že karpální kosti, z nichž jedna je právě kost člunková, kdysi nazývaná také lodkovitá, protože opravdu má tvar lodičky, umožňují otáčení zápěstí a tím pádem jemnou práci ruky. Kdyby se zlomená kost nevyléčila, mohla by odumřít. Pak by byla motorika ruky narušena.

To neznělo dobře.

Pětačtyřicet minut poté, co přišli do nemocnice, vyšli z místnosti pohotovosti. Lucas měl na levém předloktí odlehčenou sádro, která dosahovala až k prvním kloubům prstů, a v kapse lahvičku hydrocodonu.

„Dobré je na tom jen, že jde o levačku,“ těšila Lucase Weather.

„Tahle sádra je jako skála,“ stěžoval si Lucas. „Jestli toho zkurvysyna chytím, tak ho tou zasranou sádro umlátím k smrti.“

„Tak a teď už jsi vyčerpal svou denní kvótu sprostých slov,“ řekla Weather. „A s tím chlápkiem si starosti nedělej. Jestli je to tak těžký feťák, jak říkáš, je už teď mrtvý muž.“

„Bude mrtvý hned, jakmile ho chytím,“ houkl Lucas.

Když přišli domů, Letty řekla: „Hu, ta sádra je velká jako...“

Weather se na ni přísně podívala. „Nepokračuj.“

Sádra představovala konstantní obtíž. Lucas byl zvyklý psát na počítači a teď nemohl roztáhnout prsty. Musel se tedy naučit používat klávesnici za pomoci jediného prstu levé ruky. Roky používal starý kolt .45 ACP, který se drží v obou rukou. Vyměnil ho tedy za devítimilimetr, ale nebyl spokojen. Nemohl řídit, protože stěží dokázal sevřít prsty levé ruky.

Největší frustrace přišla v den, kdy rybařil v doku u své chaty a jako návnadu použil malou rybku, a jen pozoroval, jak ji pohltilo něco, co podle něho mohl být okoun pstruhový dlouhý šedesát centimetrů. Dotáhl okouna až k doku, ale nemohl ho vytáhnout. Potřeboval jednou rukou držet prut a do druhé uchopit síť..., a tak jen bezmocně stál a díval se na rybu, která bláznivě brázdila vodu sem a tam, nakonec vyskočila, utrhla se a odplula.

Byl si zcela jistý, že když okoun odplouval, zvedl prostředník ve sprostém gestu.

ZA TŘI MĚSÍCE ho na chvíli sádry zbavili a znovu mu zrentgenovali záěstí. Doktor řekl, že je třeba nasadit sádru ještě na měsíc. Ruka byla pokrytá zbytky odumřelé kůže a svaly vypadaly seschle. Lucasovi jeho paže připomínala ubohé předloktí fetáka. Doktor mu dovolil seškrábat odumřelou kůži. Pod ochlupením byla nová – růžová a měkká jako na za-dečku nemluvněte.

„Přijďte za měsíc,“ řekl doktor. „Za měsíc budete v pořádku. A měl jste štěstí. Někteří lidé ji musí mít šest měsíců.“

„To mi naposledy říkal váš kolega. Ale taky tvrdil, že když budu mít štěstí, budu ji nosit jen tři měsíce.“

„To kdybyste měl velké štěstí,“ usmál se doktor. „Vy máte jen malé.“

LÉTO SÁDRY a mobilních telefonů bylo po meteorologické stránce dokonalé, ale profesionálně slabé. Lucasovo působení ve Státním kriminálním úřadu bylo povětšinou orientováno na politicky citlivé případy nebo ty, jež by mohly přitahovat nežádoucí pozornost médií. Onoho léta se politici nedopouštěli očividných zločinů, aspoň zatím nic neprasklo – vždycky se něco může dostat na povrch později: Nevěděl jsem, že je jí čtrnáct. Přísahám, tvrdila, že je jí dvaatřicet... Lucas se tedy zaměřil na dlouhodobý celonárodní projekt tajných služeb, jenž zahrnoval tajné pátrání po zdrojích informací z oblasti minnesotského zločineckého podsvětí za účelem jejich evidence. Projekt byl utajován z obavy, aby se

média tajné službě nevysmála. Většina lidí nevěřila, že by existovalo nějaké minnesotské zločinecké podsvětí, a ti, co je znali – policisté –, se často nechtěli svých informátorů vzdát.

Stejně jako v jiných státech žila i v Minnesotě spousta zločinců. Z necelých šesti milionů obyvatel sedělo ve vězení deset tisíc lidí. Z nich bylo jen pár těch, kteří se prohřešili jen jednou, nebo zločinců, kteří Lucase nezajímali: odsouzení za opakované řízení motorového vozidla v opilosti, lidé odsouzení za zabití nebo za vraždu z nedbalosti nebo podvodní úředníci. To byli jednorázoví zločinci, kteří většinou jednali protizákonně z hlouposti nebo z chamtivosti, a kromě řidičů závislých na alkoholu nehrozilo, že budou své zločiny opakovat.

Lucas se zajímal o ty druhé, o profesionály, kteří žili a pracovali ve zločineckém prostředí – motorkáři, členové gangů, pachatelé loupeží, zloději, pederasti, drogoví dealéři. Lucas vyznával teorii „uzlu“. Podle něho je v každé zemi a v každém městě místo, které přitahuje zločince z dané oblasti – bar, bowlingová herna, motorest. Navíc se domníval, že zločinci z jedné oblasti znají většinu uzlů z oblastí přilehlých, a nezáleží na tom, zda se jedná o město nebo venkov. Tyto uzly je přitahují, pokud jsou daleko od domova.

Z celé sítě uzlů chtěl získat aspoň tisíc jmen informátorů, kteří donášeli policistům; přinejmenším jeden nebo dva zdroje z každého.

Všichni ho měli znát jménem a za jejich činnost jim měla být nepřímo zaručena určitá garance, jako například žádný policejní postih.

ABY MOHL LUCAS svůj systém sestavit, nejdřív se musel něco dozvědět o tvorbě tabulek a také o utajení počítačových souborů: neměl v úmyslu vytvořit všeobecnou databázi zločinců a musel najít způsob, jak své dílo utajit před zvědavými očima policistů. Ne že by nevítal pomoc jiných policistů, šlo jen o to, aby se v databázi nehrabal víc než jeden člověk. Tipaři chtěli vstřícnost a nepřáli si, aby jejich jména figurovala v policejních záznamech. Pokud měli podezření, že k tomu došlo, odmlčeli se nebo zmizeli.

Lucas tedy strávil léto nekonečnými telefonními hovory a dlouhými

výjezdy na venkov. Tam se setkával se zvláštními muži a ženami v prodejních sendvičů, na parkovištích a na podobných místech, a postupně si doplňoval databázi.

OBLAST MINNEAPOLISU a St. Paulu je největší, kterou je možno zmapovat. V Los Angeles se policista může dostat do smršti problémů a nikdy nedokáže říct, odkud se na něj ty problémy sesypaly. Má třeba ve Venice tři vraždy a vrah může být stejně dobře z Portlandu, ze St. Louisu nebo z L. A.; a je pravděpodobné, že místním policistům je stejně neznámý. V oblasti L. A. vraždili dlouhá desetiletí sérioví vrazi, aniž o tom policisté věděli. Vládl tam chaos.

Ve Twin Cities se tohle stát nemůže. Za dveřmi jeho saintpaulského domova jsou tři miliony lidí, ale on se může dozvědět, kdo je venku a odkud se problém blíží.

Další dva miliony obyvatel jsou roztroušeny po státě Minnesota a Lucas doufal, že s pomocí počítače a tabulky by mohl založit bázi zločinců ve státním měřítku.

Rozšíření mobilních telefonů dodalo jeho práci nový rozměr. S mobilním telefonem máte kancelář všude, kde ji mít chcete. Kdysi jste vyjeli na místo činu, vzdálené od kanceláře pár minut nebo několik hodin, a pak jste se vrátili zpět, abyste mohli začít na případu pracovat. S mobilními telefony můžete být neustále napojeni na postupně se rozvíjející síť kontaktů, informátorů a záznamů.

Rubem mince samozřejmě je, že jste součástí sítě kontaktů, zdrojů informací a záznamů pořád a často nemáte ani čas přemýšlet.

BONUSEM VYTVÁŘENÍ SÍTĚ kontaktů bylo, že Lucas měl čas hledat lupiče, kteří mu sebrali pět set dolarů a zlomili zápěstí. Rychle zjistil, že měl pravdu v jednom: podobná loupežná přepadení už spáchali. Stejného činu se dopustili čtyřikrát v jižní čtvrti Twin Cities a na jejím předměstí a pak ještě šestkrát podél I-35 směrem na jih, což Lucase utvrdilo v tom, že žijí někde tam.

Když dával dohromady uzly z jižní části města, poptával se po nich – hubený roztřesený chlapík, velká drsná ženská, oba v drogách až po uši.

Avšak do onoho srpnového dne, kdy klid a ticho skončily, je nenašel.

Komisař z SKÚ, jenž Lucase nijak zvlášť nemiloval, ale považoval ho za cenného spolupracovníka, když došlo k řešení politických případů, zavolal ve chvíli, kdy si Lucas pročítal *Timesy* a seděl nad kaší z mletých ovesných vloček. Manželka i dcera mu pokrm předkládaly jako něco, co by mělo zachránit planetu – buď že byl organického původu a zachraňoval velryby, nebo snižoval cholesterol, jedno z toho. Lucas toužil po koblize s cukrovou polevou, ale nechtěl zatratit matku Zemi.

Mobil vedle jeho ruky začal zvonit a současně se rozchřestil jako had.

„Máme tu fakt velký problém,“ řekl komisař. „Bude tu spousta zástupců médií. Jede sem Shaffer s výjezdovkou. Raději bys měl přijet taky, co nejdřív. Snažím se spojit s Rose Marií.“

Mnohonásobná vražda, řekl. Vyvražděná rodina.

Lucas vycouval v porschi z garáže. Chladný den ještě jako by ochlazovala ocelově šedá obloha. Přejde dešť, který pokazí léto a naznačí, co už všichni Minnesoťané cítili v kostech – že přichází zima.

DO DOMU SMRTI se vstupovalo z úpravné ulice s asfaltovou cestou, osázené stromy. Kámen, cihly a bílá prkna tvořily palác, vyjímající se na břehu jezera. Tady by mohl žít velký Gatsby a pořádat zde letní soaré provoněná mimózami, při nichž by hosté popíjeli mojito. Tmavě zelené stromy vysazené blízko sebe byly husté a tlumily i blízké zvuky, jako by přicházely z dálky. Mírný svah, spadající k jezeru Minnetonka, jevil známky pečlivé údržby. Do jezera čněl jako prst plovoucí dok; z jedné strany se k němu tiskla motorová jachta ze skelného vlákna a po jeho druhé straně se houpal rozměrný pontonový člun, připravený na večírky.

Až na vítr ševelící ve větvích stromů byla scéna mrtvolně tichá. Kупovitá šedivá mračna visela nízko nad zemí a z moderního luxusního domu vyzařovaly stísněnost a zlá předtucha, jež by hollywoodská kamera, pomalu se přibližující ke vstupním dveřím, automaticky použila k předznamenání hrůzy, již divák objeví za vzorně umytým okenním sklem.

Bláznivá domácí paní u sporáku s jedem v ruce, manžel, třímající sekáček na maso, párek robotických dětí s prázdnýma šedýma očima mířících na něho revolvery s dlouhými hlavněmi...

Nic z toho by však nebylo přišernější než skutečná hrůza, která se za dveřmi skrývala.

LUCAS DO DOMU vstoupil pár minut po jedenácté a za pět minut vyšel na přední verandu, protože se musel nadechnout čerstvého vzduchu a odplivnout si, aby se zbavil příchuti smrti v ústech.

Byl to vysoký, svalnatý a velmi bohatý muž se širokými rameny a jestřábím nosem. Na sobě měl bílou košili za dvě stě dolarů, tmavě modrý oblek značky Purple Label a červenou vázanku Hermès, nyní s povoleným uzlem. Tvář měl opálenou a přes jedno obočí se mu až na tvář táhla tenká bílá jizva; další svítla v krční jamce jako památka na chvíli, kdy ho postřelila mladá, sotva dvanáctiletá dívka, jíž si předtím vůbec nevšiml.

Přetřel si tvář prsty levé ruky, jež vyčnívaly z mírně umolousané sádry. Na verandu vyšel Del Capslock. Ohlédl se přes rameno a řekl: „Asi jsem ještě nikdy nebyl na tak tichém místě činu.“

„Co tomu říkáš?“ zeptal se Lucas. Přičichl si k sádře. Odporné. Musí ji zase umýt.

„Víš, co mě vytočilo nejvíc?“ promluvil opět Del. „Nebyly to ty děti, ale psi. Ti by nám nic neřekli. Nebyli to svědkové. A nebyli to bojovní psi. Dva minipudlíci a zlatý retrívr. A přesto je zabili. Honili je. Zabíjeli všechno živé, protože se jim to líbilo.“

„Nevím. Stalo se tam toho hodně,“ odušil Lucas. „Možná nejdřív zabili psy, aby z lidí dostali informace. Lítali po domě a stříleli po psech, jen aby ukázali, že to prostě myslí vážně. A pak přišel na řadu chlapec, po něm žena a dcera. Nakonec ten chlap. Chtěli se něco dozvědět od toho chlapa.“

„Nevíme, jestli to proběhlo takhle,“ namítl Del.

Del byl prošedivělý hubeňour, někdo by možná řekl neoholený, oblečený do džínsů, trička a tenisek Nike. Na tričku měl nápis *Menard's*, což byl místní řetězec obchodů se stavebninami. Jeho poznámka vyjadřo-

vala vnitřní skepticismus k jakékoli nepodložené informaci: on vyžadoval fakta.

„Cítím, že to tak mohlo být,“ bránil se Lucas. Předpoklady a spekulace ho uspokojovaly víc než Dela. Vzhlédl a podíval se do ulice, kde stálo několik osobních aut a dodávek. Za nimi bylo vidět stěny dvou domů stojících proti sobě. Sice ve stejné ulici, ale odtud skoro mimo dohled. „Psy zastřelili třemi výstřely. Hocha střelili třikrát čtyřikrát. To je mnoho výstřelů. Dokonce i ve čtvrti, jako je tahle, se zavřenými dveřmi, hučící klimatizací a se všemi těmi čluny na vodě..., je to dost výstřelů. Z toho vyvozuju, že měli tlumiče a že to byli profesionálové, že sem přišli z nějakého důvodu. A pak ten chlap – vrhli se na něho s nožem. Začali terorizováním a skončili mučením.“

„Šlo o drogy?“

„Možná. Mohly by za tím být drogy – jsme ve Twin Cities. Dá se s tím počítat. Shaffer říká, že ten muž řídil nějaký softwarový podnik, který ilegálně prodává softwary ve španělské verzi do Mexika. Mohla to být prádelna peněz,“ uvažoval nahlas Lucas. Podíval se do domu, ačkoli z verandy nemohl tu hrůzu vidět.

„Něco se děje,“ upozornil ho Del.

Lucas se obrátil a uviděl pochůzkáře běžícího ulicí k nim. Byl tlustý a břicho se mu při běhu houvalo. Zkrátil si cestu přes trávník.

„Sousedé,“ vyrazil ze sebe směrem k Lucasovi. Měl zarudlý obličej a pokoušel se chytit dech.

„Co?“

„Sousedé... Merriamovi... o tři domy dál,“ ukázal pochůzkář do ulice. „Dave viděl dodávku, která parkovala včera odpoledne na příjezdové cestě. Viděl ji třikrát – když přišel domů, když odjel na nákup a když se vrátil z města. Stála tu aspoň dvě hodiny. Říká, že to byla modrá dodávka, chevy, a že první tři písmena na značce byla S-K-Y (obloha, pozn. překl.). Myslí si, že ho zaujala, protože byla nebesky modrá. Nebe bylo na značce a nebeská byla i barva auta.“

Lucas přikývl. „Fajn. To je dobrá stopa.“ Otočil se a křikl do domu: „Shaffere! Shaffere!“ Pochůzkáři řekl: „Povězte to Shafferovi. Musíme hned rozjet pátrání.“

Policista vešel do domu a Del se zeptal: „Co budeme dělat?“

Lucas pokrčil rameny. „Obeznámíme úplně všechny. Budou pátrat po modré dodávce. Odebereme DNA ženě a dceři... Nesázeli bych, že najdeme semeno. Jestli to byli profesionálové, asi použili gumy. Můžeme však najít krev nebo tkáň, třeba jedna z nich některého škrábla nebo kousla.“

Del přikývl. „Koukneš na dům, koukneš na sousedy – a všechno tu řve – *Bohatství*. Mohl to udělat párek zblblých feťáků, kteří se domnívali, že v domě najdou spoustu peněz.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Lucas.

Del se poškrábal za uchem. „Jasně.“

„Něco hledali,“ trval na svém Lucas. „Řekl bych, že hledali drogy. Vypadá to jako vražda objednaná v Mexiku. Brutální. Krutá.“

„Možná pachatele objevíme v bance DNA,“ prohodil Del.

„Docela velká šance.“

„Jo.“ Del pohlédl na oblohu. „Bude pršet.“

„Kéž by,“ přikývl Lucas. „Dlouho bylo vedro. Konečně máme první chladný den.“

„Blíží se podzim,“ řekl Del.

VEŠLI DO DOMU, kde agent Bob Shaffer mluvil s tlustým pochůzkářem. Když Bob spatřil Lucase, houkl: „Možná je to průlom.“

Lucas přikývl. „Ještě něco?“

„Romeo vypracoval poslušnost. Myslím, že docela správně.“

ROMEY BYL laboratorní technik, malý muž s tmavší pletí, masitým nosem a úzkou, pečlivě upravenou bradkou ve stylu soulového zpěváka, který vypadal opravdu dobře. Lucas s Delem zastihli Romea v obývacím pokoji, kde právě se zápisníkem v ruce ohledával mrtvolu dospělého muže. Spíš to vypadalo, jako by prováděl inventuru v temném skladě. V obýváku to však nepáchlo jako v laciném skladu, smrdělo to tam jako na jatkách.

Mrtvý muž se téměř určitě jmenoval Patrick Brooks. Byl to pětáctyřicetiletý blondák, který kdysi vypadal velmi dobře. Měl hezké bílé zuby.

Ležel na zádech na koberci v tuhnoucí kaluži krve. Paže měl přitisknuté k bokům a až po lokty ovinuté obyčejnou izolační páskou. Jeho ruce byly bez prstů. Někdo mu je jeden po druhém ucvikal a rozházel po pokoji. Vypadaly jako koktejlové párky. Brooks neměl oči, ty ležely na televizi. Kalhoty, stažené ke kolenům, odhalovaly, že byl vykastrován. Mučitelé mu uřezali uši, ale jazyka ho nezbavili, asi aby mohl mluvit. Zemřel zřejmě ve chvíli, kdy mu vrazi rozpárali břicho, protože svou práci nedokončili.

„Shaffer říkal, že jsi vypracoval poslušnost,“ řekl Lucas.

„Ano,“ přikývl Romeo. Ukázal tužkou na mrtvolu muže. „Ten byl poslední. Myslím, že přišli se zbraněmi, aby rodinu udrželi pod kontrolou. Všechny svázali a položili na zem. Pak začali zabíjet psy. První byl zlatý retrívr. Pudlíci vběhli do kuchyně. Zastřelili je tam. Pak se vrhli na manželku Candace. Znásilnili ji, zbili a pak ji podřízli. Potom přišlo na řadu dítě. Uf. Jackson buď křičel nebo se pral, tak ho zastřelili. Krev a mozková tkáň z jeho hlavy přistála na matčině noze, která už byla nahá, a nepohnula se, když na ni tkáň dopadla.“

„Takže byla mrtvá dřív než on,“ podotkl Del.

„Správně. Pak se vrhli na dceru Amélii. Je pěkně zřízená, takže si myslím... Udělali jí toho hodně. Doktor vám to poví. Nakonec ji podřízli. Vykrvácela a tady vidíte – v krvi leží dva články prstů. Vypadá to, jako by je omočili v její krvi a některé z nich vzali.“

„Pokud to není jeho krev,“ namítl Del.

„Ne, vypadá to, jako by je váleli v čerstvé krvi. Myslím, že se ukáže, že byla její.“

„Jak jsme se domnívali,“ poznamenal Lucas k Delovi. „Oni od něho něco chtěli, nebo chtěli vyslat zprávu.“

„Přinesli si nože, nebo použili kuchyňské?“ zeptal se Del.

„Měli svoje. Zásobník na nože je plný. Vypadá to, že měli britvy nebo skalpely a k něčemu použili zřejmě štípačky nebo gilotinku na doutníky. Prsty se dají ucviknout štípačkami. Věděli, co tu budou dělat,“ řekl Romeo.

„Pak napsali na zeď vzkaz,“ dodal Lucas. Všichni se otočili a podívali se na stěnu, kde bylo napsáno krví: *Were coming* (Přicházíme).

„Jo... Vzali dva uštipnuté články prstů a použili je jako fixy. Leží na pohovce. Psali jimi na stěnu jako křídou na tabuli. Doufám, že snad najdeme nějakou DNA, ale vsadím se, že měli rukavice.“

„Nedali jim roubíky – měli pásku, ale přitom jim nezalepili ústa,“ povívil se Del.

„Myslím, že chtěli, aby mluvili. A taky si myslím, že chtěli, aby slyšeli jeden druhého umírat,“ řekl Lucas.

„To je ponurá interpretace,“ potřásl hlavou Romeo.

„Máš nějakou jinou?“ zeptal se Lucas.

„Ne,“ odpověděl Romeo. „Asi máš pravdu. Jedna věc je jistá: máme před sebou spíš preciznost než šílenství. Del předtím hovořil o tom, že to možná byli vylízaní feťáci. Já si to nemyslím. Domnívám se, že to bylo chladné a vypočítané. Dělá to na mě takový dojem. Hádám, že to udělali tři až čtyři chlapi.“

Lucas pohlédl na mrtvá zohavená těla. „A co DNA? Je nějaká šance?“

„Ano. DNA odebereme,“ odpověděl Romeo. „Získáme pot nebo kožní buňky ze stehen té ženy nebo dívky, pokud nic jiného.“

„Jestli jsou to profesionálové,“ řekl Del, „vědí, že to bude chvíli trvat, ale jestli je objevíme v naší bance DNA, dopadneme je. Myslím, že se o banky DNA příliš nestarají.“

„Protože jsou hloupí?“ zeptal se Romeo.

„Ne,“ odpověděl Del a prohlížel si pozůstatky běsnění vrahů. „Protože nejsou odsud. Přišli z jiné země. Z Mexika, ze Střední Ameriky, mohou to být i Rusové.“

„Dobrá myšlenka,“ pochválil Dela Lucas.

Z vedlejší místnosti se ozval Shaffer: „Hej, Lucasi, je tady Rose Marie.“

„Už jdu,“ zavolal na něho Lucas.

PO CHODNÍKU přicházela Rose Marie Rouxová, nyní vrchní komisařka Státního oddělení pro ochranu veřejnosti, původně senátorka, kdysi šéfka minneapoliské policie, a ještě dřív – byť krátce – pochůzkářka. Byla to podsaditá žena a ve svých strážlivých modrých šatech a s prošedivělými vlasy by vypadala jako něčí milovaná matka, kdyby na spodním

rtu neměla přilepenou cigaretu. Byla bystrá pozorovatelka a už dlouho vítězila v zákulisních bitvách Kapitolu.

Zastavila se před Lucasem a zavrtěla hlavou. „Nejdu tam. Nechci to vidět,“ vydechla. „Ale potřebuji něco říct médiím.“

„Všichni čtyři jsou mrtví,“ hlásil Lucas. „Patrick Brooks, jeho žena, syn a dcera. Všichni byli mučeni, ženy znásilněny. Neposkytoval bych žádné detaily – byli prostě brutálně zavražděni.“

„A máte něco... slibného?“ zeptala se Rouxová.

„Ne, zatím jsem na nic takového nenarazil,“ odpověděl jí Lucas. „Vypadá to na profesionály, brutální, neosobní. Vraždy mohly být míněny jako vzkaz. Abych řekl pravdu, možná je nikdy nenajdeme.“

„Nemohu oznámit třem milionům lidí, že je třeba nechytíme,“ ohradila se Rouxová.

„Tak jim pověz, že hledáme stopy, že máme určité oblasti zájmu, o nichž nemůžeme veřejně hovořit, a že provedeme analýzu DNA,“ navrhl Lucas.

„Máme nějaké možnosti? Nebo budeme vařit z vody?“

„Jednu,“ odpověděl Lucas. „Napsali na stěnu *Were coming* – bez apostrofu ve slově *Were*. Ale to nabízí... nabízí... možnost, že třeba hledají někoho jiného. Způsob, jakým postupovali, vypovídá o tom, že snad prováděli výslech. Jako kdyby Brookse vyslýchali a snažili se od něho získat něco, co neměl.“

Rouxová nad tím několik vteřin uvažovala a pak řekla: „Promiň, ale řekl jsi mi právě, že by to mohli udělat znovu? Někomu jinému?“

„Vyloučit to nemůžu,“ povzdychl si Lucas.

„To je zlé. To je opravdu zlé.“

„Dává nám to možnost je chytit.“ Lucas se na to díval z té lepší stránky.

„Ježíši... Kdo to má na starosti?“

„Shaffer...“

„Dobře.“ Rouxová se zase na chvíli zamyslela a pak dodala: „Je kompetentní. Ale buď s ním ve spojení. Spolupracuj s ním, Lucasi.“

„A co tady děláš?“ zeptal se Lucas. „Není to nějaký druh... zapojení se do vyšetřování? Měl na mysli vměšování.“

„No, je to takové okrajové angažování,“ vykrucovala se Rouxová. „Candace Brooksová by dřív nebo později vstoupila do politiky. Pravděpodobně by se příští rok dostala do senátu místo Hoffmana, který patrně půjde na odpočinek. Brooksovi v několika posledních volebních obdobích významně obohatili naši pokladnu a výrazně se profilovali v místní stranické organizaci..., ale nejde o žádnou velkou politickou záležitost.“

„Takže bude jedno, jestli zjistíme, že prali peníze získané prodejem drog a přispívali jimi místním demokratům?“

Rose Marie pokrčila rameny. „Bude to vadit jen krátce. Pak už ne. Ale víš, byli to naši lidé.“ Měla na mysli demokraty.

Došel k nim Del a zeptal se: „Tak co povíš médiím?“

Rose Marie si Dela prohlédla od hlavy k patě, zvedla obočí a zaúpěla: „Ježíši, Dele, vypadáš, jako bys vylezl z popelnice.“

„Profesionální maskování,“ řekl Del. „Ale doma nosím plátáky od Ralphi Laurena a golfové košile značky Tiger Woods.“

Rose Marie si pohrdavě odfrkla a otočila se, aby viděla na konec ulice, kde se hromadily dodávky médií. „Povím jim pravdu, ale ne celou – čtyři brutální vraždy, motiv neznámý. Že máme hodně stop a očekáváme, že brzy dojde k zatčení pachatelů.“

„Kdybych věřil, že někdo dokáže u zpráv udržet pozornost déle než dvě sekundy, pěkně by mě tvůj slib veřejnosti vyděsil,“ pousmál se Lucas.

„S tím právě pracujeme,“ řekla Rouxová. „Ale musím ti říct, že jako zaměstnankyně důležitého státního úřadu očekávám, že je chytíte.“ Bouchla Lucase do hrudi. „Ty je chytíš.“

LUCAS KRÁČEL ULICÍ a zpovzdálí pozoroval Rose Marii, která hovořila k médiím. Řekla jen to nejdůležitější, nic víc. Stála na svěže zelené předzahrádce sousedova domu a zástupci tisku a televize byli shromáždění v ulici. Použila slovo *brutální* a odmítla je dále rozvést.

Bylo to přesné, ale v očích reportérů nedostačující.

Jeden z nich se znal s policistou, jenž stavěl zátarasy. Jedenáctý kanál hbitě použil jeho výpověď a v obrovských titulcích se objevilo: Z násilnění, mučení, vraždy. Články prstů, oční bulvy, kastrace, hrdla proříz-

nutá břitvou. Zpráva na zdi: *We're coming* – někdo ji napsal správně, protože dodal do prvního slova scházející apostrof. Nápis se objevil za moderátorkou vyveden v modrých písmenech.

Jedenáctý program způsobil svojí novinou mediální bouří, která nabyla na síle, když jiný program „potvrdil“ zprávy, jež prosákly...

Média ve Twin Cities jsou mocná. Zpráva o štavnaté vraždě se rozšíří během několika sekund jako nákaza.

INFORMACE O MASAKRU v domě Brooksových se prohnaly firmou Sunnie Software brzy poté, co byla těla objevena. Patrick Brooks se měl sejít se zástupci marketingu a rozvoje, ale neukázal se. On ani nikdo jiný z rodiny nezvedal domácí telefon a jeho mobil vyzváněl marně. Viceprezident prodeje Bell měl špatný pocit. Jeho právník a zároveň přítel bydlel poblíž Brooksova domu a Bell ho požádal, aby zatelefonoval manželce a poslal ji k Brooksovým. Žena přiběhla k domu a zjistila, že vstupní dveře jsou pootevřené.

Po zazvonění nikdo nepřicházel, zatlačila tedy do dveří ukazovákem a nahlédla dovnitř...

Začala křičet.

Vyběhla zpět na ulici, zavolala 911 a pak dala zprávu svému manželovi. Ten zatelefonoval do Sunnie a pověděl Bellovi překroucený příběh o krvi a vraždě.

Na místo přijeli policisté, pak agenti ze Státního kriminalistického úřadu.

Potom dorazili zástupci médií, kteří číhali na ulici na zaměstnance.

„To je opravdu zatracená věc,“ řekl jeden z účetních, mladý muž s vlasy do půl zad. „Koho asi budou podezírat, co? Toho vlasatce...“

„Robe, přestaň pořád myslet na sebe,“ napomenula ho jedna z žen. „Všichni jsou mrtví.“

„No ale o kom si budou myslet, že to spáchal?“ vykřikl Rob.

Okřikli ho další, ať drží hubu, a provinile si v duchu pomysleli, jak je dobře, že mají slušný stříh.

ZPRÁVA O VRAŽDĚ zastihla Ivana Turička a Kristinu Sandersonovou v práci v zóně bezpečnostní kontroly Hennepinské národní banky. Sandersonová se právě chystala domů. Pracovala od šesti do dvou, zatímco Turiček přicházel v poledne a pracoval do osmi. Byli tu sami, jen ve společnosti bankovních počítačů. Turiček viděl část zprávy v televizi, když procházel komplexem schodišť, mostů a obchodů s názvem Skyway, a teď nastavil na jednom počítači webové vysílání Jedenáctého programu.

Jedenáctý program byl u zdroje: znásilnění, mučení, vražda, oční bulvy, kastrace... *We're coming.*

„Ach bože, co jsme to udělali?“ vyhrkla Sandersonová s pohledem upřeným na obrazovku. Útlá schizofrenická blondýna s kadeřavými vlasy a hezkým bělostným úsměvem, který používala málokdy, byla bledá jako křída a tiskla si dlaň k ústům.

Turiček zavrtěl hlavou. „My ne.“

„Ivane, nechci, abys mě oblboval,“ křikla Sandersonová a pohlédla na ovládací panel. „Zavinili jsme to my – a ty to víš.“

Byli v bezpečnostní zóně banky, ale na stěnách sálu byly namontovány kamery, které je nepřetržitě snímaly. Předpokládalo se, že nenahrávají zvuk, ale Turiček byl imigrant z Ruska a pokud šlo o limity sledování, nevěřil ničemu a nikomu. Podle jeho zkušeností *vždycky* někdo poslouchal.

„Pšt,“ sykl a dodal: „Musíme zavolat Jacobovi. Nebo bys za ním měla zajít. Asi spí. Beztak o tom ještě neví.“

Sandersonová se podívala na hodinky: dvě hodiny. Příkývla. Jacob Kline běžně pracoval od osmi do čtyř, ale teď byl zase nemocný.

„Ano, asi bych za ním měla zajít.“

„A nebyli jsme to my,“ zopakoval Turiček a s obavami se k ní otočil. Sandersonová trpěla řadou slabších psychických chorob a on ji považoval za křehkou. Neužívala žádné léky a banka ji zaměstnala, protože měla také obsesivně kompulzivní poruchu, která se týkala číselných řad. Pokud bylo číslo na jiném místě, než mělo být, Sandersonová to okamžitě zjistila a přiřadila je, kam patřilo.

To z ní dělalo výbornou programátorku a pro banku byla vítanou zaměstnankyní. Ale jinak byla na hlavu a občas s ní bylo těžké pořízení.

„V Rusku jsem se naučil jedno: když jsi něco neudělala, tak jsi to ne-

udělala,“ řekl Turiček přesvědčivě. „Nejsi zodpovědná za to, co dělají jiní lidé, nemůžeš být. Kdybys byla, pak by řetězec zodpovědnosti nikdy nekončil a zodpovědnost by taky nikde nekončila.“

„Nepotřebuji filozofické diskuse. Mám za sebou tři semestry filozofie,“ vyštěkla Sandersonová.

„Musíme se uklidnit,“ mírnil ji Turiček. „Pracujeme, hlavy máme sklopené, nic nevíme. *Nic.*“

„A co to *We're coming?* Co když jdou po nás? Vyloupanuté oči a proříznutá hrdla? Ne, děkuji. *Ne, děkuji!*“

Turiček ztišil hlas. „Dvacet milionů,“ šeptl. „Dvacet milionů dolarů.“

To ji zarazilo. Přimhouřila oči a pak řekla: „Teď spíš už dvaadvacet. Musíme zavolat Edii. Je načase vypadnout.“

„Kolik máme ještě v systému?“ zeptal se Turiček.

„Dva miliony. To nestojí za riziko. Je načase sklizeň ukončit.“

„Souhlasím. Ty běž za Jacobem, já zavolám Edii.“

KDYŽ TO EDIE ALBITISOVÁ uslyšela, zpanikařila. Stála na bulváru Vegas před Treasure Islandem. Bylo pětatřicet stupňů a proti ní se po chodníku valila příšerně tlustá ženská s malým pejskem v náručí. Na sobě měla jakýsi rozevlátý hábit. „To já jsem všem na očích,“ stěžovala si do mobilu Edie a jedním okem pozorovala obézní ženu. „Banky mají miliony mých fotek.“

„Ale nevědí to,“ chlácholil ji Turiček svým uklidňujícím tónem. „Na každé vypadáš jako sultánova žena z Istanbulu.“

Albitisová měla na sobě *hidžáb*, tradiční oděv arabské ženy, a třebaže i ty nejkonzervativnější arabské státy povolují ženám odhalit tvář, nosila i *nikáb* nebo závoj. Tyto části oděvu byly poněkud nepohodlné pro ženu, která kdysi tančila nahoře i dole bez, někdy i současně, a to v Moskvě i v New Yorku, narodila se židovským rodičům v Tel Avivu, kde se naučila arabsky, a byla přirozená blondýna. Ale hodláte-li ukrást velké peníze z nejlepších amerických bank, je při zřizování účtů lepší odhalovat se co nejméně.

Albitisová mluvila arabsky natolik, že dokázala obalamutit lidi pochá-

zející ze severní Afriky nebo Íránu, protože ti znali arabštinu jen z koránu, ale kdyby narazila na Jordánce, Libanonce nebo Iráčana, mohla by se dostat do problémů. Samozřejmě, že většina Arabů, zaměstnaných v amerických bankách, pocházela z Jordánska, Libanonu nebo Iráku. Tak to prostě na světě chodí, říkala si Albitisová. Všechno je zařízeno tak, aby člověk pohořel.

„Kdo sakra ty vraždy spáchal?“

„To policie neví. Zahájili pátrání,“ odpověděl Turiček.

„Bože, vybilení všech účtů mi bude trvat týden.“

„Ne, ne, na to se vykašleme,“ řekl Turiček. „Kristina má pravdu: nemá cenu riskovat. Co kdybychom jen koupili, co jsme už dostali on-line, a shrábli, za co jsme už zaplatili?“

Albitisová chvíli přemýšlela a pak řekla: „Jestli si pospíším, můžu to udělat za tři čtyři pracovní dny.“

„Tak to udělej. S prodejci je všechno v pořádku?“

„Ano. Nebudou klást žádné otázky, pokud budou mít přítok,“ odpověděla Albitisová. „Ale zlato mi nedají, dokud nedojde k přesunu. Někdy to zabere celý den. Vědí, že když je zlato pryč, je prostě pryč.“

„Já teď nemůžu odejít,“ řekl Turiček. „Teď to nejde, když došlo k těm vraždám. Musíme zůstat v klidu. Pochybují, že s námi budou chtít mluvit, ale jestli se objeví, musíme tady být.“

„Sakra. Proč se to muselo stát zrovna teď? Příští týden...“ Albitisová našpulila ret pod závojem. „Dobře, poslouchej. Dej mi čas, ať si to můžu promyslet. Nevím, jestli dokážu najít víc prodejců, spíš si musím vymyslet nějakou historku a nakukat ji těm, které mám. Musím vymyslet nějaký důvod, proč potřebuji nakoupit víc. Není moc Arabek, které k nim přijdou se zlatem za čtvrt milionu. Chápeš, že?“

„Vím, co říkáš, ale *já* tvrdím, že nám nic jiného nezbyvá,“ dodal Turiček.

Získat zlato byla ta nejtěžší část plánu. Všude byla spousta prodejců zlata a prodávali ho dost – ale kdyby někdo chtěl příliš velké množství, mohli by mít podezření. Začali by přemýšlet o drogách, špionáži, teroristech a tak podobně... Albitisová nechtěla v kanceláři prodejce narazit na agenty FBI, kteří tam na ni čekají.

„Je to jen běžná rutina, madam,“ řekli by a vzápětí by v ní odhalili blondýnu s falešným pasem.

„Takže my končíme,“ řekl Turiček. „Jacob bude pokračovat.“

„Jacobu musíte hlídat,“ varovala Turička Albitisová.

„Já vím. Kristina ho má pod kontrolou.“

„Jsou blázni oba.“

„A já je hlídám.“

„Dobře. Udělám to, Ivane. Začnu hned. Dnes odpoledne jsem chtěla založit další čtyři účty, ale vykašlu se na to a vypadnu odsud. Poletím do L. A., něco vyzvednu a požádám o další přísun,“ řekla Albitisová. „A vymyslím si nějakou historku.“

„Bud' opatrná,“ radil jí Turiček. „Kdybys měla pocit, že tě někdo sleduje, zdeknij se. Raději mít míň, než strávit příštích dvacet let ve vězení. Nebo mít v patách ty šílené vrahy.“

„Myslela jsem si, že je to nějaký falešný investiční fond,“ řekla Albitisová. „Ale tohle by obyčejní podfukáři neudělali.“

„Ne, spíš jako by tu rádil náš zrasanej *Vory*,“ ulevil si Turiček a zachvěl se. Jestli ty prachy ukradli ruskému mafiánovi, mafián chtěl nejen peníze, ale i hlavy; a kdyby musel volit, pak by chtěl spíš ty hlavy.

„Ježíši,“ záupěla Albitisová. Nervózně se rozhlédla – tlustá žena mizela v dálce. Albitisová si dělala se svým maskováním starosti. Být oblečena jak muslimská žena je dobré pro ošálení bankovních kamer, ale jako rozená běloška nedokázala zcela kontrolovat své vyjadřování.

Vyrazí snad ze sebe Arabka na ulici *ježíšíkriste* nebo *zatraceně*? Asi ne. „Dobře,“ ukončila rozhovor. „Já letím.“

ZATÍMCO PROBÍHALA tato domluva, odhlašovali se z pobytu ve Wee Blue Inn v západním St. Paulu tři Mexičané – postupně jeden po druhém s odstupem patnácti až dvaceti minut.

Wee Blue Inn používali lidé pro rychlé milostné schůzky, nebo přišli ti, kteří potřebovali sprchu, několik hodin klidného spánku a umyvadlo, v němž by si přeprali prádlo. Kreditními kartami neplatili, ale majiteli to

nevadilo: hotovost byla stejně dobrá jako platba kreditkou. Musel však u sebe mít peníze, což byla malá nevýhoda.

Mexičané se ubytovali přede dvěma dny. Byli to mladí muži nevysokého vzrůstu, dva z nich ještě teenageři, měli však svalnaté paže a plochá břicha. Jejich tvrdé pohledy připadaly majiteli jako z černého mramoru.

Přihlásili se v půlhodinových intervalech a každý měl jednolůžkový pokoj, ale patřili k sobě. Majitel se jich na nic neptal. Nezdálo se mu to vhodné. Když Latinoameričan, který u něho pracoval ilegálně jako uklízeč, viděl, jak se přihlašují, majiteli oznámil, že si bere dva dny volna.

„Nenajal jsem tě proto, abych ti hned dával volno,“ ohradil se majitel hospody.

„Stejně si je vezmu,“ trval na svém Latinoameričan. „Klidně mě vyhodte. Ale já jdu.“ A odešel.

Majitele napadlo, že dočasná nepřítomnost jeho otroka může mít něco společného s těmi malými muži. Nezdálo se mu však prozíravé vyptávat se.

V některých podnikatelských činnostech je prozíravost nezbytná.

2

PATRICK BROOKS provozoval Sunnie Software v několika kancelářích v přestavěném cihlovém skladu severně od centra Minneapolisu. Lucas se cestou na SKÚ rozhodl, že se tam staví, porozhlédne se a Brooksův podnik si očmichne.

Vůz zaparkoval u chodníku a vyšel po vnitřním schodišti do třetího podlaží. Uviděl před sebou prosklenou kancelář se šedým kobercem. Podél zdí z červených cihel byly rozestaveny květináče s palmami. Místo páchlo jako podpaždí ženy, která použila deodorant, a do toho pachu se vmísila vůně čisticího prostředku na koberce. V jednotlivých kójiích úřednické „farmy“, oddělených od sebe nízkými přepážkami, sedělo dvanáct zaměstnanců. Každý měl na stole počítač, ale nikdo nepracoval. Lidé si přitáhli židle po třech po čtyřech k sobě a mudrovali o vraždách.

Na starosti je dostal agent SKÚ Jones. Lucas vešel, a když se zaměstnanci otočili, přišel Jones k němu a řekl: „Vyslycháme jednoho po druhém, ale zatím toho moc nemáme.“

„Shaffer říká, že produkují software ve španělštině.“

„Ano, už jsme hovořili se šéfkou kanceláře. Řekla, že něco prodávají na jihozápad, ale většina produktů putuje za hranice na jih, do Mexika a Střední Ameriky. Mají také odběratele v Jižní Americe, v Kolumbii a Venezuele.“

„Všechno země proslulé obchodováním s drogami,“ pokývl hlavou Lucas. „Myslíš si, že řídil prádelnu peněz?“

„To ještě nemůžu říct,“ odpověděl Jones. „Jestli jo, tak to není nic velkého. Minulý rok vydělali na prodeji pouhé dva miliony. Brooks sám bral dvě stě tisíc. Výplatní listina vykazuje mínus milion dolarů, pak platí nájem, kontrakty na software, daně... Moc jim toho nezbylo.“

„Existuje nějaký způsob, jak si to ověřit?“ zeptal se Lucas.

„Ani ne, jestli máš na mysli štourání v knihách. Všechno tu jde on-line, nemají žádné fyzické záznamy.“ Jones pokývl ke kanceláři a dodal: „Každý z nich už s námi seděl a všichni shodně tvrdili, že dostali zapláceno, víme, že nájem kanceláří byl také zaplácen... Muselo by to být sakra spiknutí.“

„Máme tady vraždy, které vypadají, že souvisejí s drogami, máme tu lidi, kteří ilegálně prodávají nevystopovatelný software do Mexika. Musí to být někde tady,“ odušil Lucas.

Jones pokrčil rameny. „Můžeš se tu klidně porozhlédnout. Řeknu ti jedno. Jestli je tohle prádelna a oni kradou peníze, nestálo to vůbec za to.“ Jones byl v domě a viděl zavražděné.

„To tedy ne,“ vydechl Lucas.

„Takže... Dick a Andi jsou vzadu a někoho vyslychají. Chceš jít za nimi?“

„Možná... Vedoucí kanceláře už jste vyslechli?“

„Jo.“

„Promluvím si s ní,“ řekl Lucas.

BARBARA PHILLIPSOVÁ byla tělnatá blondýna před nebo možná už po padesátce. Na hlavě měla složitý účes a byla oblečená do hedvábné béžové blůzky s velkým výstřihem, který odhaloval rýhu mezi ňadry. Bylo vidět, že plakala, protože po tvářích měla rozmazanou řasenku a černé linky se jí táhly až k uším. Seděla se dvěma dalšími zaměstnanci ve své kanceláři. Jones strčil hlavu dovnitř.

„Je tady další agent, který by si s vámi rád promluvil,“ oznámil jí.

Vedoucí přikývla. „Buďte opatrní, hoši,“ obrátila se k zaměstnancům a oni poslušně potřásli hlavami a vyšli z místnosti.

Jakmile Lucas vešel, Phillipsová se zeptala: „Myslíte, že ti vrahové půjdou i po nás?“

Lucas si sedl na volnou židli a odpověděl: „Pochybuji. Ledaže by byl nějaký důvod, proč by podle vás mohli.“

„Pan Chang, agent Chang, říkal, že si myslí, že to mohl udělat mexický drogový gang. Co to má společného s námi?“